

EUROWEEK

Barcelos, Portugalsko

9. 9. – 16. 9. 2025



EUROWEEK 2025



**Escola Secundaria Alcaides de Faria,
Barcelos**

učitelé:

Jan Zítek

Pavel Kraus

studenti:

Benjamin Hejda

Vanda Ladovská

Veronika Studničková

Maia Vogeltanzová

Eliška Janoušková

Daniela Soukupová

Agáta Škopová

Viktorie Vohárová



Účastnické školy

Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Bulharsko	Lycee bilingue "Romain Rolland", Stara Zagora
Česko	Gymnázium a SOŠ Rokycany, Rokycany
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Mustamäe Gümnaasium, Tallinn
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Francie	Lycée Pablo Picasso, Perpignan
Holandsko	Theresialyceum, Tilburg
Chorvatsko	IX. Gimnazija, Zagreb
Itálie	Conservatorio Santissima Annunziata, Empoli
Litva	Rietavo Lauryno Ivinskio gimnazija, Rietava
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Lucembursko	Athénée de Luxemburg, Luxemburg
Maďarsko	Kanizsai Dorottya Grammar School, Szombathely
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Rumunsko	Colegiul Național "Moise Nicoară", Arad
Slovensko	Gymnázium Jána Holého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiol, Figueres
Švédsko	Calmare Internationella Skola, Kalmar
Velká Británie	Aquinas College, Stockport

Co je Euroweek...

Euroweek je mezinárodní setkávání učitelů a studentů zemí Evropské unie.

Počátky Euroweeku sahají do roku 1992, kdy belgický učitel Jean-Pierre van Wijnsberghe vytvořil základní koncept tohoto projektu a v tomto roce se také v Belgii první ročník Euroweeku uskutečnil.

Počínaje tímto rokem se sjíždí do jednoho z hostitelských měst skupiny studentů a pedagogů z jednotlivých zemí Evropské unie. Každá země je vždy reprezentována jednou střední školou.

S postupným rozšiřováním Evropské unie rostl i počet škol, zastoupených v projektu. Jak je pro celý projekt typické, školy se do Euroweeku připojují na základě osobních vazeb mezi pedagogy jednotlivých zemí. Ilustrativní je v tomto směru i připojení Gymnázia a SOŠ Rokycany. K účasti na celém projektu byla naše škola vyzvána prostřednictvím našich dlouholetých slovenských přátel z Gymnázia Jána Hollého v Trnavě.

Konkrétní program týdenního setkání je vždy plně v kompetenci hostitelské školy. Některé body programu přitom ovšem zůstávají neměnné. Tradičně se tak uskutečňuje mezinárodní bufet, kde na jedné ploše představují jednotlivé delegace typické národní pochutiny. Dalším stabilním bodem programu jsou předem připravená folklórní (hudební, dramatická, ...) vystoupení jednotlivých delegací. Pravidelně bývají do programu zařazovány diskuse studentů k daným tématům, návštěvy hlavního města hostitelské země, prohlídky kulturních či přírodních zajímavostí v okolí.

Účast na projektu přináší studentům neocenitelné zkušenosti. Jak v oblasti vzájemného poznávání a respektování kulturních odlišností v rámci jednotlivých evropských zemí, tak v bližším poznání běžného života v hostitelské zemi. Je totiž pravidlem, že žáci jsou po dobu Euroweeku ubytováni v rodinách žáků hostitelské školy a mohou se tak po skončení oficiálních částí programu lépe seznámit i s dalšími stránkami života v navštívené zemi.

Tento projekt dává studentům také možnost praktického ověření, procvičení a porovnání jejich jazykových znalostí, a to především při přípravě různých workshopů, moderovaných diskuzí a také při běžné komunikaci v hostitelských rodinách.

A co Euroweek není...

Není to typ projektu, tak jak je dnes známe z celé řady pravidelně vyhlašovaných operačních programů. Ačkoli beze zbytku naplňuje myšlenky, na kterých EU původně

vznikla, je paradoxem, že nikdy nebyl ani částečně z prostředků unie financován. Nikdy se totiž nevešel do administrativně vytvořených škatulek programů a výzev a možná je to pro jeho fungování a vyhlídky do budoucna i dobře.

Není tedy projektem z povinnosti, není to projekt uměle vytvořený ve snaze využít bohatých prostředků unijních fondů. Stojí na dobré vůli, ochotě a pracovitosti konkrétních učitelů, kteří rozumějí ideám, na kterých tento projekt vznikl, a kteří dokážou jednou ročně na dobu jednoho týdne přeměnit tyto myšlenky v realitu.

Není to projekt formální, nepotřebuje tedy plnit a dokazovat udržitelnost. Co ovšem potřebuje nezbytně, je možnost svobodného cestování mezi evropskými zeměmi. Z důvodu covidové pandemie tak musel být úplně zrušen Euroweek 2020 v britském Stockportu a Euroweek roku 2021 byl přesunut na rok 2022. Od té doby setkání znovu probíhají každoročně a věřme, že tomu tak zůstane i nadále. V tomto roce se tak hostitelskou školou stala Escola Secundaria Alcaides de Faria z portugalského Barcelos.

Projekt Euroweek nepotřebuje ani monitorovací zprávy. Dostatečnou zpětnou vazbou jsou názory studentů, kteří se letošního Euroweeeku zúčastnili. Posuďte sami.

Pavel Kraus



Euroweek očima studentů

Den první – folklórní vystoupení

Jednou z nejlepších částí Euroweeeku v Portugalsku pro mě bylo, když každá země musela předvést něco ze své kultury. Většinou to bylo něco z folkloru. My Češi jsme si zvolili lidový tanec, Litevci také, Portugalci měli svoje tradiční fado. Byly tu však i státy, které k tomu přistoupily lehce jinak. Například Lucembursko natočilo pohádkové video o vzniku své země. Bylo to vtipné a povedené. Nebo Němci, ti si udělali “Germany's Next Top Stereotype” a brali si na paškál evropské stereotypy obecně. To bylo geniální.

Pak ale bohužel byly i takové prezentace, které na mě působily lehce odfláknutě či nepobrané dostatečně seriózně. Třeba Francie, kteří po nás hodili pár bonbonů, kluci něco hulákali do mikrofonu a ostatní kolem nich stáli. To mi přišlo škoda, protože potenciál měli určitě větší. Podobně i Španělé, udělali divadlo o mýtech, ale celé to bylo takové zmatené.



Na druhou stranu, většina zemí byla fakt dobře kreativní. Třeba Bulhaři mluvili o chlebu, který má v jejich kultuře velký význam, a Švédové zase o svých tradicích. Bylo úžasné, že všechno bylo podané tak, že to člověk mého věku dokázal

pobrat a ocenit. Kdyby to přednášeli učitelé, možná by to nebylo tak zábavné, ale tady se tam přirozeně dostaly vtipy, popkultura a věci z internetu, které známe všichni.

Co se týče naší české skupiny, už jen to, že jsme se museli sejít, nacvičit si vystoupení a domlouvat se okolo něho, nás docela stmelilo. Vlastně už před samotným Euroweekem jsme se díky tréninkům více poznali, a to nám tam pak dost pomohlo.

Celkově mi vystoupení dala nejen hodně nových znalostí o jiných kulturách, ale i ten pocit, že Evropa je zkrátka skvělé místo k životu. Že si rozumíme víc, než si někdy myslíme. Ať už přes tradice, stereotypy, sport, nebo přes stejný humor. Bylo to barevné, vtipné, občas trochu chaotické, ale hlavně opravdové. Dle mého názoru se jednalo o jednu z nejlepších a nejprínosnějších částí Euroweeeku.

Agáta Škopová

Den první – mezinárodní bufet

Po bloku mezinárodních představení, ve kterém jsme působili i my, přišel na řadu mezinárodní bufet. Na rozdíl od předešlé organizace teď bylo dosti prostoru na převléknutí z kostýmů a také na přípravu a výzdobu českého stánku.

Při výběru jídel jsme se snažili najít jídla pro Českou republiku typická, specifická a s dostatečnou trvanlivostí, aby přežila náročnou cestu letadlem. Mezi námi poskytnutými ukázkami byli utopenci, kyselé okurky, perník, brumík, kolonádské oplatky. Jako nejoblíbenější u cizích ochutnávačů se ukázaly řízky, perníčky, hořovické trubičky a především bramboráky, ale účastníci nepohrdli ani povídlými koláčky a k našemu čirému překvapení dokonce ani smradlavými syrečky – právě naopak, báli jsme se, že nám naše omezená zásoba nebude stačit.



Co se týče sýrů, jednalo se o nejčastější jídlo představované i ostatními zeměmi, ovšem s nevídanou variací. Například u litevského stolu se bílý sýr tradičně máčí do medu, v Bulharsku se sýr jí s chlebem namazaným medem z růží, a v Portugalsku se sýr přikusuje k tradičnímu pečivu Pão de Ló, které je velmi podobné obyčejné české bábovce. Jiné země naopak představily rozmanité druhy s odlišnou chutí a tvrdostí.

I přes jisté podobnosti například u sousedících zemí jsem narazila na jídla, která mě skutečně zaujala, jako například tradiční pochoutka dětí v Dánsku. Jedná se o směs převážně z vaječných žloutků, cukru, podmásli a zakysané smetany se sušenkami místo cereálií. A musím říct, že mi nedávalo smysl, jak moc je to lahodné. Další nečekaně dobrá ochutnávka proběhla

u Bulharů, kde mi dali zabalený vinný list, ovšem náplní si nejsem plně jistá, předpokládám, že se jednalo o rýži s masem.

Eliška Janoušková

Den druhý – workshopy a sportovní aktivity

Součástí našeho programu na Euroweeku byly i dílny a také sportovní aktivity. Zápis na tyto aktivity byl lehce chaotický a zmatečný, protože jsem se zapisovali na papíry rozvěšené ve hlavní hale školy. Někdy jsme tak měli problém některé aktivity najít, a když jsme je konečně našli, tak bylo hoooodně obtížné se vůbec zapsat, protože bylo jen málo míst. Ale mně se naštěstí povedlo zapsat na to co jsem chtěla. Na dílny jsem se zapsala na hudbu. A na sportovních aktivitách na tanec.

Při hudební dílně jsme měli možnost si zazpívat se školní kapelou. Naučili jsme se dvě písničky: Sao loucas a Laurindinha, se kterými jsme na rozlučkovém večeru vystoupili. Celou tuhle dílničku jsem si moc užila a hlavně se mi líbila energie pana učitele, který měl celou kapelu nastarost. Ukázal nám, jak se do písniček pořádně opřít a nebát se. Jen mi teď mrzí, že jsme neměli možnost se pořádně seznámit s jednotlivými členy, protože už jsme to nestihli.

U sportovních aktivit jsem se zapsala na tanec. Od kterého jsem tedy očekávala, že se budeme učit nějaké tradiční folklórní, ale učili jsme se tance na párty. Paní učitelky byly moc milé a bylo opravdu vidět, že pro tanec žijí a naplňuje je. Ale co musím říct je, že to bylo strašně náročné. Skoro po hodině tancování jsem byla zpocená jako kdybych tancovala tak dva dny v kuse. A co tomu moc nepomohlo bylo to, že jsme tancovali v sálku bez oken, takže o dusno a nedýchatelno bylo postaráno. Ale čekalo nás ještě Just Dance a to jsme nemohli vynechat.

Viktorie Vohárová

Den třetí – debaty a návštěva Ponte de Lima



Tento den začal opravdu nezapomenutelně, hodinu a půl velkým zpožděním programu kvůli začátku portugalského školního roku. Každopádně to ani moc nevadilo, protože měla přijít debata v náhodně rozházených skupinách o

globálních problémech. Mluvit s ostatními v angličtině, které ani nerozumíte kvůli osobitým akcentům různých národností, o tématech jako je vykořisťování přírodních zdrojů, nerovnosti mezi pohlavími nebo svobodě slova prostě nebylo něco, na co by se každý z nás těšil. K mému štěstí jsem byla vyvedena z omylu! Ve skupině, ve které jsem se ocitla, byli lidé, kteří se nebáli sdílet své nápady a s humorem polemizovat nad řešením problémů světových měřítek. Bavilo mě, že jsem byla ve skupině se Slovenkou, se kterou jsem mluvila češtinou, a potom tam byl Chorvat, který se nám snažil porozumět, ale nic moc z toho neměl. Byla jsem ráda, že se každý pokusil přispět, protože předešlé dny jsem se setkala s lidmi, kteří nebyli tak iniciativní. Nakonec jsem z debaty vyšla nadšená a možná se z toho vyklubala i ta nejlepší část celotýdenního programu.

Odpoledne jsme vyrazili do nedalekého města Ponte de Lima, což je významné historické město této oblasti. Přešli jsme římský most, viděli cestovatele, co se vrhli na Santiago de Compostela a navštívili kostel. Zrovna se ve městě konaly přípravy na jeden z nejstarších portugalských festivalů Feiras Novas. I když hádám, že organizátoři chtěli, abychom se zaměřili na objevování historie, s holkami jsme spíše zabloudily na obrovské tržnici podél protékající řeky Lima. Samozřejmě jsme si všechny koupily šperky na památku, sladkosti a čirou náhodou jsme získali i difuzér. Ale tak aspoň jsme



měli srandu. Popravdě jsme si ten den opravdu užila. Poté jsme se ještě chtěli vrhnout na údajně překrásné zahrady, ale to jsme kvůli málo času nestihly...

Vanda Ladovská

Den čtvrtý – výprava do okolí Barcelos

Sobota 13. září byla jedním z nejpestřejších dnů celého našeho pobytu v Portugalsku. Už od rána na nás čekalo dobrodružství, a tak jsme v 8:30 všichni nasedli do autobusu a vyrazili do města Viana do Castelo. Cesta uběhla rychle, protože v autobuse panovala skvělá nálada. Někdo si povídal, jiní poslouchali hudbu nebo jen pozorovali měnící se krajinu za oknem.

Naším prvním cílem byl kostel Santa Luzia, který se majestátně tyčí nad městem Viana do Castelo. Když jsme k němu vystoupali, otevřel se před námi výhled na celé pobřeží, město a okolní přírodu. Chvíli jsme jen tiše stáli a užívali si tu krásu. Neobešlo se to samozřejmě bez spousta focení. Poté jsme jeli autobusem dolů do samotného města, kde jsme měli volný čas na vlastní průzkum. Každý si mohl projít uličky, zastavit se v obchodech, nasát vůni místních kaváren a užít si klidnou sobotní atmosféru.



Na oběd jsme zamířili do přírodního parku plného různých druhů stromů a rostlin. Tam už nás čekal oběd. Učitelé z hostující školy připravili pro všechny rýži s masem a k tomu čerstvý salát. Oběd pod širým nebem, obklopeni zelení, byl příjemným zpestřením našeho programu.

Odpolední část dne patřila přírodě a aktivitám. Vydali jsme se na procházku podél pobřeží v Parque Natural da Costa Norte. Čekal nás nejen krásný výhled na oceán a skály, ale také drobná ekologická aktivita -> sbírání odpadků. I když to nebyla úplně snadná práce, měli jsme pocit, že aspoň malým dílem pomáháme k tomu, aby tohle nádherné místo zůstalo čisté. Po skončení úklidu

přišla zasloužený čas na pláži. Někdo se šel koupat do chladného Atlantiku, jiní hráli hry, a další prostě jen odpočívali na písku a povídali si.

Následně jsme se vrátili do školy na večeri a poté nás čekala závěrečná rozlučková párty. Tančili jsme, zpívali a užívali si jednu z posledních chvílí společně.

Sobota byla sice dlouhá a plná programu, ale zároveň patřila k těm nejhezčím dnům našeho pobytu.

Maia Vogeltanzová

Den šestý – výlet do Porta

Na poslední den programu byl naplánován výlet do města Porto, které je vzdálené od Barcelos necelou hodinu cesty. Měli jsme možnost přespat ještě jednu noc u rodin, ale my jsme se rozhodli strávit noc v Porto. Po velkém loučení s rodinami jsme se tedy, i se sbaleným kufrem, vydali na cestu.

Po příjezdu do Porta nás čekala projížďka lodí po řece Douro. Po plavbě jsme měli volný program až do pozdního odpoledne. S holkami jsme se vydali na druhou stranu města, do centra. Samozřejmě jsme nemohli vynechat photoshoot u řeky. Těch fotících zastávek bylo požehnaně, protože uličky Porta jsou překrásné a kouzelně barevné.

Po cestě jsme narazily na obchůdek se zmrzlinou, kde jsme ochutnali příchut' portského vína. Byla to velmi zajímavá příchut' a ne všem chutnala. Poté jsme se vydaly na hlavní nádraží, které je krásně vymalované do modro-žluté barvy.

Naše kroky nás pak zavedly na tržiště Mercado de Bolhão, kde bylo snad vše – čerstvé ovoce, zelenina, koření, mořské plody, těstoviny, víno a ve druhém patře nechyběly ani šperky. Nešlo odolat, takže jsme zde nakoupily a také ochutnali místní jídlo.

Kousek od tržiště jsme navštívili modrou kapli Capela das Almas, které se říká Kaple duší. Ani na chvíli jsme nezastavovali a pokračovali jsme k radnici Câmara Municipal do Porto. Po krátké procházce jsme dorazili na místo srazu, odkud nás měl odvézt autobus na ubytování.



Tam ale nastala chyba, a tak jsme se museli dopravit sami pomocí veřejné dopravy. Nakonec jsme to zvládli a dorazily na společné ubytování.



Po ubytování jsme vyrazili podívat se do nočního Porta. Město bylo snad ještě krásnější večer při západu slunce než za dne. Samozřejmě jsme nevynechali další photoshoot. Po pokochání se výhledem jsme zamířili do místní restaurace. Jak už to v Portugalsku bývá, na jídlo jsme čekali opravdu dlouho. Ale čekání se vyplatilo, jídlo bylo výborné.

Nakonec jsme se vrátili na ubytování a sedli si na terasu, kde jsme si povídali až do noci.

Daniela Soukupová

Život v hostitelských rodinách

Jeden z hlavních bodů celého programu Euroweeeku, kterého jsem se začala obávat již před odletem z Česka, byl život v portugalských rodinách. Nikdy v životě jsem neměla možnost vyzkoušet si a ocitnout se v podobné situaci, být u cizích lidí doma, snažit se s nimi komunikovat, ještě k tomu v cizím jazyce a vlastně se i chovat uvolněně a mile, abychom se mohli poznat taková, jací jsme. To, že mě tento fakt stresoval, jsem si tak nějak podvědomě uchovávala v paměti, ale nedala jsem mu prostor být jaksi velkým strachem.

9. září započala naše cesta do Portugalska. Mírný stres jsem ale začala pociťovat až na letišti v Portu. Hlavou mi probíhaly myšlenky: “Co když si nebudeme mít co říct? Co když nebudu rozumět ani jednomu anglickému slovu? Co když se mi ten nový domov nebude líbit?” Ted’ zpětně si říkám, že všechny obavy byly naprosto zbytečné. Budoucím účastníkům Euroweeeku bych chtěla vyzvat, že není vůbec čeho se bát. Jen buďte sami sebou a všechny situace, jež vás možná před odletem stresují, se po příletu promění v krásné vzpomínky. Měla jsem ale možná první dny výhodu (jestli se to tedy zdá být výhodou) a to, že jsme mohli být spolu ještě s jednou holčinou od nás z české delegace společně na dva večery. Byly to možná druhé nejtěžší večery celého týdne, na které jsem nebyla sama. Nové prostředí, noví lidé a já po náročném dni plném aktivit mezi lidmi.

Po dvou dnech jsem však zůstala sama a bylo to všechno úplně jiné, přesto tak kouzelné. Měla jsem možnost lépe poznat každého člena domácnosti více, neboť i program ve škole končil dříve. Zjistila jsem, že s mým host bratrem jsme měli mnoho společného, hraní na kytaru, vášně pro hudbu a záliby v historii. Večer jsme seděli a hráli na kytaru, když se k nám přidal i host táta a také nám něco zahrál. Host maminka večer přišla z práce a všem rozdala dva polibky na tváře, jak u nich bylo zvykem. Za týden jsem poznala, že moje nová rodinka byla velice kontaktní a možná i díky tomu pro mne vytvořili prostředí podobné mému domovu a rychle jsme si na sebe zvykli. Za to jsem opravdu vděčná, protože jsem se cítila vážně jako doma a pokaždé, když jsem se vracela ze školy, kde celý den probíhal program a stále jsem poznávala nové lidi, což bylo vyčerpávající, jsem se těšila “domů”, věděla jsem, že už to není cizí prostředí.



V neděli 14. září jsme pak vyrazili jako rodina na rodinný výlet již od rána. Každá rodina si pro svého studenta připravila individuální program. Vzhledem k tomu, že jsme měli všichni stejné zájmy, bylo jasné, že vyrazíme po nejznámějších památkách v okolí města Barcelos, kde jsme byli ubytováni. Byla jsem opravdu ráda, že tento program přišel až skoro na konci týdne, neboť jsme měli přes týden se lépe poznat a vytvořit si mezi sebou tu pravou rodinnou atmosféru, která se nesla poté celou neděli. Navštívili jsme velký počet památek, zažili spoustu zážitků, které budou rozhodně jedněmi z nejsilnějších v mém životě. No a den jsme zakončili rodinným vařením, kdy jsem navrhla, že bych jim mohla uvařit nějaké české jídlo. Při práci jsme se pořádně nasmáli a byla jsem překvapená, že sehnat kysané zelí v Portugalsku k bramborákům je nemožné. 😊

Večer už nás pak čekalo jen rozloučení. Bylo to hořkosladké, protože na jednu stranu mi ta rodina neskutečně přirostla během týdne k srdci a jsem jim vděčná za prostředí, které pro

mě ochotě vytvořili. Na druhou stranu po celém týdnu někde pryč v cizině, bez rodiny, svých blízkých a přátel a ještě po náročných dnech, kdy jsem se snažila komunikovat s naprosto cizími lidmi a vytvářet přátelství, na mě dolehl smutek, smutek toho, že už je konec ale i stesk po domově. A to byl asi ten nejtěžší večer.

Myslím si ale, že to nejdůležitější, co jsem si odvezla, je zážitek s rodinou a kontakt, v němž i po ukončení programu Euroweek pokračujeme. Pocit rodinné pohody, jejíž součástí jsem se mohla stát a větu, na kterou nezapomenu: “Bude nám chybět naše nová dcera a sestra.”

Euroweek rozhodně běžte vyzkoušet, pokud budete mít tu možnost, je to zážitek, který z vás udělá úplně jiného člověka v mnoha směrech.

Veronika Studničková